

[Fogh Rasmussen]

foråret en debat om skattereform, og jeg skal ved denne lejlighed alene henvise til de bemærkninger, som jeg på venstres vegne dengang gjorde. Men jeg vil da gerne meget stærkt understrege, at venstre er meget enig i, at der er behov for en dybtgående skattereform. Indkomstskattesystemet har gennem en lang årrække ved en masse lapperier udviklet sig til at blive så indviklet og uigennemskueligt for almindelige mennesker, at der i omegnen af skattesystemet har udviklet sig en hel industri, der har specialiseret sig i at lave såkaldt skattetækning, og vi har i venstre den opfattelse, at det er dårligt for samfundet, hvis det bedre kan betale sig at producere skattetækning end at producere eksportvarer. Derfor ønsker vi en skattereform, som belønner dem, der gør en ekstra arbejdsindsats, som belønner dem, der tør gå i gang med at investere, som belønner dem, der sparer op i stedet for at forbruge og stifte gæld, så vi er altså enige i, at der i høj grad er behov for en skattereform.

De problemer ved det eksisterende skattesystem, som vi så tit taler om, er jo i meget høj grad knyttet til den såkaldt progressive statskat, og jeg synes, det er positivt, at et meget bredt flertal i folketinget efterhånden har erkendt, at der er behov for at afskaffe denne og i stedet indføre en proportional-skat, dvs. den samme skattesats for alle uanset indkomsternes højde.

Når socialdemokratiet nu så igen fremsætter et skattereformforslag indeholdende også et forslag om en såkaldt tillægsskat, er det svært at frigøre sig for den opfattelse, at denne tillægsskat, som socialdemokratiet stiller forslag om, indeholder præcis de samme skavanker og vil producere præcis de samme problemer, som den nuværende progressive skatteskala gør, den, som alle efterhånden er enige om at man bør afskaffe.

Jeg skal ikke her fordybe mig i detaljer, men kun sige, at socialdemokratiets forslag om, at man skal beskattes af et rent fiktivt formueafkast, vil føre til en masse tilfældigheder og en masse uretfærdigheder i beskatningen af mange forskellige skatteydergrupper.

Lad mig gentage det, som jeg startede med, nemlig at der er behov for en skattereform, og at vi i venstre ønsker, at der kan skabes den størst mulige parlamentariske bredde bag en skattereform. Det synes vi at

partierne skulle være mere optaget af end af at holde propagandataler udadtil. Vi ønsker, at et flertal i folketinget i denne samling kan enes om principperne i en skattereform, og så må vi derefter tage den fornødne tid til en udmøntning i lovforslag, som gør det enklere og lettere for borgerne at leve under det skattesystem, vi har.

Rahbæk Møller (SF):

Skattepolitik har to sider, en teknisk og en fordelingspolitisk, og vi vil behandle socialdemokratiets forslag til skattereform fra begge sider.

Først den fordelingspolitiske. Her er vi som også nævnt ved tidligere lejligheder langt fra enige med socialdemokratiet.

Vi har netop fået nye tal, der viser, hvor vidt udhulingen af proportionen er nået. Vi har set, at vi nu er nået så vidt, at lavtlønsgruppen med indkomster på mellem 100.000 og 125.000 kr. er blevet en af de højest beskattede grupper. Det må dog være et naturligt mål for en skattereform i et eller andet omfang at vende tilbage til den tilstand, hvor de forskellige gruppers skattebetaling afhænger af deres indkomst, således at højere lønnede betaler en større andel af deres indkomst i skat end lavere lønnede, men det forfærdende er, at socialdemokratiets forslag stort set intet gør ved denne tilstand. Lavtlønsgruppens skattebetaling vil være næsten uændret. Årsagen til, at det socialdemokratiske forslag gør så lidt ved den skæve byrdefordeling, er, at man har prioriteret forlængelsen af proportionalstrækket så højt, at der bliver meget lidt tilovers til tiltag, der især vil gavne de lavtlønnede. Der er kun midler til en beskedne forhøjelse af personfradraget og slet ingen penge til at sænke den laveste trækprocent. Tværtimod foreslås en mindre forhøjelse.

Baggrunden for den prioritering er, at socialdemokratiet satser så voldsomt på den beskedne administrative forenkling, der ligger i at gå fra et system med tre skattetrin til et system med to. Jeg er nødt til at spørge, hvorfor det egentlig er så væsentligt. Vi har netop set det norske oplæg til en skattereform, der imødekommer en stor del af den kritik, der også er rettet mod det danske system. Her opererer man med seks skalatrin. Hvorfor er det så væsentligt, at vi nu går ned